

JUPITER 15

POVIEDKY

Robert E. Howard

Monika Kandriková

Jaroslav Lupečka

Zdeno Jašek

Simon Crabak

EmA

ROZHOVOR

Daniel Šmihula

JUPITER

Jupiter – časopis o fantastike Číslo 15

ISSN 1339-3960

<http://www.rogerbooks.sk/>

<https://www.facebook.com/JupiterRogerbooks>

Šéfredaktor: Martin Králik

Redakčná úprava: Hromovlad a Zuska Stožickí

Grafická úprava: Bea Tomash

Obálka: Jakub Šimjak

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: október 2022

Úvodník	4
POVIEDKA	
Robert E. Howard – Veža slona	5
ROZHOVOR	
Daniel Šmihula: Dobrodružstvo poznatkov a rozprávok	29
POVIEDKA	
Monika Kandriková – Conan a kráska z Khitaie	39
POVIEDKA	
Jaroslav Lupečka – Tí, čo prichádzajú v tme	52
POVIEDKA	
Zdeno Jašek – Nula sa rovná jednej	65
POVIEDKA	
Simon Crabak – Daňová kontrola u magicky aktívnej osoby triedy E	85
POVIEDKA	
EmA – Ryšavé problémy	96

Milí priatelia,

veríme, že ste mali príjemné leto. To naše až tak príjemné nebolo – keď sa šéfredaktorovi konečne podarilo prečítať štyri milióny znakov Martinus Ceny Fantázie a mohol sa naplno vrhnúť na Jupiter, hnusoba Covid si našla najprv grafičku Beu a potom aj jeho. Napriek tomu sme sa snažili, aby ste aktuálne číslo od nás dostali čo najskôr. A medzitým sme urobili niekoľko dohôd, ktorých dôsledky si prečítate v ďalších číslach.

Za ten čas nám Igor Čonka stihol preložiť conanovku „Veža slona“ od samotného Roberta E. Howarda. Je to tak prvý oficiálny preklad Cimerana do slovenčiny. Tým v čísle 15 so svetmi jeho tvorcu nekončíme. Prinášame ďalšie dve poviedky zo súťaže „Stopy Roberta E. Howarda“. Kým Monika Kandriková v poviedke z druhého miesta prináša nie úplne typickú poviedku o Cimeranovi, Jaroslav Lupečka si vybral hrdinu zo sveta Kulla, s ktorým získal tretie miesto.

A to sme ešte iba v polovici porcie poviedok. Tú druhú tvoria príspevky z našej súťaže „Poviedky za 33“ na tému humor. Zvítazil v nej Zdeno Jašek a jeho poviedka ukazuje, ako to môže dopadnúť, keď ITečkar píše klasickú fantasy. No, možno nie až takú úplne klasickú... Rovnako inteligentný a menej bláznivý je text Simona Crabaka, ktorý skončil druhý. Zaujímavou zhodou náhod je, že aj v nej sú mágovia rozdelení podľa písmen, aj keď na základe inej vlastnosti. Z tretieho miesta našu porciu prózy uzatvára poviedka autorky, ktorá píše pod pseudonymom EmA. Veríme, že aj vás jej jemne „lechťivá“ poviedka o zvieratku a nielen jeho problémoch, príjemne pobaví.

Z publicistiky sme tentokrát pribalili rozhovor s Danielom Šmihulom. Ten kedysi písal do Fantázie zaujímavé poviedky a eseje, a teraz sa po dlhom čase vrátil priamo s románom. Jeho prozaický knižný debut „Obranocovia Liptova“ vydala nedávno Hydra.

Okrem sľubu, že pracujeme na zvýšení podielu publicistiky v Jupiteri, môžeme aj jemne naznačiť, že ďalšie dve čísla budú špeciály. A hneď v ďalšom bude „mať prsty“ portál scifi.sk. Viac už nepovieme, sledujte našu FB stránku.

Tak si držme palce, nech všetko konečne vyjde, ako má.

Príjemné čítanie!

*Martin Králik,
šéfredaktor a vydavateľ*

Robert E. Howard

VEŽA SLONA

I.

Svetlá fakieľ v Maule, kde zloději z celého východu po nociach strojili karnevaly, mihotavo plápolali. V Maule mohli vyčíňať a revať čo im hrdlo ráčilo, lebo počestní ľudia sa tejto štvrť vyhýbali oblúkom a hliadky, dobre podplatené zlatkami, im v pochybnej zábave vôbec nebránili. Pozdĺž krivolakých, nedláždených ulíc s kopami odpadu a smradľavými, mútnymi kalužami sa potácali opití povalači. V temných zákutiach, kde vlk lovil vlka, zneli zvuky šarvátok, súbojov a občas sa zaleskla oceľ. Z tmy sa dvíhal ostrý smiech žien. Z roztlčených okien a rozškľabených dverí unikalo svetlo. V tých dverách každého návštevníka najprv ako úder do tváre ovalil smrad stuchnutého vína a pach spotených tiel, vzápätí ho ohlušil lomoz korbeľov a pästí búšiacich do špinavých stolov a útržky oplzlého spevu.

V jednom z týchto nespočetných brlohov sa pod zadymenou strechou stretli tí najhorší darebáci. Svrne tu sedeli bok po boku, oblečení do rozmanitých zdrapov šatstva: dlhoprstý zloděj hned' vedľa nájomného vraha,

ilustrácia: Bea Tomash

únosca, chvastaví zbojníci aj ich milenky – ženské so škreklavými hlasmi pochybnej povesti, vyfintené v nevkusnej paráde.

Prevládali miestni lumpovia, Zamorania tmavej pleti, tmavých očí, s dýkami na opaskoch a so zradou v srdci, ale boli tam aj starí vlci z pol tucta iných národov. Spomedzi nich vyčnieval obrovský hyperborejský odpadlík, mlčanlivý, nebezpečný, so širokým mečom po boku – pretože muži v Maule svoje meče nosili otvorene. Popíjal tam šekitský falšovateľ s orlím nosom a zatočenou modročiernou bradou. Na kolene hnedovlasého Gundermana – potulného žoldnier, čo dezertoval z niektorej z porazených armád, sedela trúfalá brythunská dievčina. Tučný a podlý zločinec, ktorého oplzlé žartíky vyvolávali vlny veselosti, bol profesionálny únosca žien. Prišiel z ďalekého Kothu, aby o svojom umení poučil miestnych Zamoranov. Tí však už od narodenia vedeli o unášaní žien viac, ako by sa tento cudzinec dokázal naučiť za celý svoj život. Tlšťoch v jednej chvíli prerušil svoj opis krásy vyhladnutej budúcej obete a vrazil svoj pysk do obrovskeho kríglu speneného piva. Potom si z tučných pier odfúkol penu a povedal: „Pri Belovi, bohovi všetkých zlodejov, ja im ukážem, ako sa unášajú ženské. Pred úsvitom ju dostanem za hranicu Zamorie a tam už bude čakať karavána, ktorá ju zoberie. Istý gróf z Ophiru mi slúbil tristo strieborných za jemnú Brythunianku z vyššej vrstvy. Týždne som sa túlal v pohraničných mestách preoblečený za žobráka, až som objavil takú, aká sa mu bude páčiť. To je ale kus!“

Potom poslal bozk do vzduchu.

„Poznám pánov v Šéme, ktorí by za ňu dali snád' aj tajomstvo Veže slona,“ dodal a vrátil sa k pivu.

Zaťahanie za rukáv tuniky ho vyrušilo a zamračene otočil hlavu. Vedľa seba videl stáť vysokého, statného mladíka. Tento človek sa do zberby v brlohu hodil asi ako sivý vlk medzi húf prašivých krys. Lacná tunika nedokázala zakryť tvrdé, svalnaté línie postavy – široké ramená, mohutnú hrud', štíhly pás a silné ruky. Mal pokožku opálenú do bronzova dlhým pobytom pod holým nebom, jeho modré oči žiarili a do čela mu padala strapatá štica. Na opasku mu visel meč v zodratej koženej pošve.

Kothánc sa zarazil a mimovoľne cúvol, lebo ten chlap nepatril k žiadnemu civilizovanému národu, s ktorým by sa stretol.

„Hovoril si o Veži slona,“ povedal mladík zamorsky so silným prízvukom cudzinca. „Veľa som o tej veži počul, aké je jej tajomstvo?“

Postoj mladíka nevyzeral výhražne a keďže Kotháncovu odvahu posilnilo

pivo a aj očividný súhlas publika, začal sa nafukovať pocitom vlastnej dôležitosti.

„Tajomstvo Veže slona? To predsa vie každý hlupák!“ zvolal. „Sídli tam kňaz Yara s stráži obrovský drahokam, ktorý sa volá Srdce slona a je zdrojom všetkej jeho magickej moci.“

Barbar chvíľu uvažoval.

„Videl som tú vežu,“ povedal. „Stojí vo veľkej záhrade nad úrovňou mesta a je obohnaná vysokými múrmi. Nevidel som žiadne stráže. Hradby by sa dali ľahko preliezť. Prečo ešte nik ten záhadný drahokam neukradol?“

Kothánc so široko otvorenými ústami zízal na barbara, šokovaný jeho naivitou. Potom prepukol v posmešné pochechtávanie, ku ktorému sa pridali aj ostatní.

„Počúvajte tohto pohana!“ zareval. „Zachcelo sa mu ukradnúť Yarov kúzelný drahokam! Počuj, človeče,“ povedal a hrozivo sa otočil k mladíkovi, „predpokladám, že si nejaký barbar zo severu...“

„Som Cimmeran,“ odpovedal cudzinec a jeho tón ani náhodou neznel priateľsky. Odpoveď, a aj spôsob, ako to barbar povedal, však pre Kothánca znamenali veľmi málo. Pochádzal z kráľovstva, ktoré ležalo ďaleko na juhu, na hraniciach Šému a o severských národoch vedel veľmi málo.

„Tak počúvaj a nauč sa múdrosti, chlapček,“ povedal a namieril krčah na zmäteného mladíka.

„Vedz, že v Zamore, a najmä v tomto meste, je viac smelých zlodejov než kdekoľvek inde na svete. Tolko ich nenájdeš ani v Kothe. Ak by bolo v ľudských silách ten drahokam ukradnúť, môžeš si byť istý, že by ho už dávno potiahli. Hovoríš o preliezaní hradieb, ale ak by si ich aj preliezol, rýchlo by si si želal, aby si bol znovu von. V záhradách nie sú v noci žiadne stráže, ale to má svoj dobrý dôvod. Chcem tým povedať, že tam nie sú ľudské stráže. Aj keby sa ti podarilo vyhnúť tomu, čo sa v noci potuluje záhradami, stále musíš prejsť cez miestnosť plnú vojakov a v strážnici na prízemí veže je ozbrojencov viac než dost. Inak sa do veže nedostaneš a drahokam je ukrytý na jednom z najvyšších poschodí.“

„Ale ak by sa človeku podarilo prejsť cez záhradu,“ oponoval Cimmeran, „prečo by sa nemohol dostať do veže vrchom a tak sa vyhnúť vojakom?“

Kothánc na neho znovu vpleštil oči.

„Len ho počúvajte!“ zakričal posmešne. „Tu barbar si myslí, že je orol, čo môže vyletieť na vrch veže, ktorý je len stopäťdesiat stôp nad zemou a steny

má hladšie ako sklo!“

Cimmeran sa rozhlíadal, zahanbený burácaním výsmechu, ktorý sprevádzal posmešnú poznámku Kothánca. Jemu sa vôbec vtipná nezdala. Žil v civilizácii príliš krátko na to, aby pochopil pokrivené myslenie týchto ľudí. Civilizovaní muži sú väčší neokrôchanci a hulváci ako divosi, pretože vedia, že za nezdvorilosť im nikto lebku nerozsekne. Bol zmätený a ponížený a nepochybne by sa nenápadne vytratil, ale Kothánc sa rozhodol v žarte pokračovať.

„Tak pod!“ kričal. „Povedz týmto úbožiakom, ktorí boli zlodejmi skôr než ťa splodili. Len im povedz, ako by si drahokam ukradol!“

„Vždy sa nájde spôsob, ak sa spojí šikovnosť a odvaha!“ odsekol podráždený Cimmeran.

Kothánc sa rozhodol, že to bude považovať za osobnú urážku. Tvár mu sčervenela hnevom.

„Čo!?“ zareval. „Ty sa nám opovažuješ hovoriť do zlodejského remesla a ešte k tomu naznačíš, že sme zbabelci? Vypadni! Zmizni mi z očí!“ Drsné strčil do Cimmerana.

„Tak najprv sa mi posmievaš a potom ešte na mňa položíš ruky?“ zasipel barbar a jeho hnev prudko vzbĺkol. Oplatil strkanie takou fackou, až zrazil brucháča na hrubo otesaný stôl. Pivo vyšplechlo navôkol a Kothánc zúrivo zreval, tasiac meč.

„Pohanský pes!“ ryčal. „Vyrežem ti srdce z tela!“

Oceľ sa zaleskla a dav sa divoko pratal z dosahu. V rozruchu zhodili jediný držiak sviec a brloh sa ponoril do tmy. Ozývali sa výkriky, rachot padajúcich lavíc, dupot nôh, nadávky ľudí vrážajúcich do seba a jediný prenikavý výkrik agónie, ktorý preťal všetok hluk ako nôž. Keď znovu zapálili sviecu, videli, že väčšina hostí už ušla dverami či rozbitými oknami a zvyšok sa ukrýval za hromadou sudov a pod stolmi. Barbar zmizol; v prázdnom strede miestnosti ležalo rozrezané telo Kothánca. Cimmeran, s neomylným inštinktom barbara, zabil svojho muža aj v temnote a zmätku.

II.

Mihotavé svetlá a opilecké odrhovačky zostali za chrbtom Cimmerana.

Odhodil roztrhanú tuniku a kráčal nocou iba v bedrovej rúške a sandáloch s vysoko vyšnurovanými remienkami. Pohyboval sa s ľahkosťou veľkého tigra a pod opálenou pokožkou mu hrali oceľové svaly.

Vstúpil do štvrte vyhradenej pre chrámy. Vo svetle hviezd sa jagavo týčili k nebu na každej strane; snehobiele mramorové stĺpy, zlaté kupoly a strieborné arkády – svätyne nespočetných čudných bohov Zamory. Netrápil sa tým. Vedel, že Zamoranské náboženstvo, ako všetky veci civilizovaného národa, je zložité a stratilo väčšinu pôvodnej podstaty v spleti formuliek a rituálov. Celé hodiny vyesedával na nádvoriach filozofov, počúval argumenty teológov a učiteľov, a odchádzal ešte zmätenejší. Získal iba jedinú istotu – že títo učitelia a filozofi to nemajú v hlave všetko v poriadku.

Jeho bohovia boli jednoduchí a zrozumiteľní. Crom, ich vládca, žil na veľkom vrchu, odkiaľ zosielať na ľudstvo skazu a smrť. Bolo zbytočné, aby k nemu niekto volal, lebo to bol pochmúrny, divoký boh a nenávidel slabochov. Ale dal mužovi odvalu už pri narodení. Dal mu aj vôľu a silu zabíjať svojich nepriateľov, čo bolo podľa Cimmericana všetko, čo by ste mali od akéhokoľvek božstva očakávať.

Nohy v sandáloch nezanechávali na lesklej dlažbe žiaden zvuk. Nestretol žiadnych strážcov, pretože aj zloději z Maulu sa chrámom vyhýbali. Dobré sa vedelo, že nevolaných hostí na posvätnnej pôde čakajú podivné hrôzy a istá záhuba. Pred ním sa proti nebu týčila Slonia veža. Uvažoval, prečo sa tak volá. Zdalo sa, že to nevie nik. Slona nikdy nevidel, ale zhruba pochopil, že ide o prišerné zviera s chvostom vpredu aj vzadu. Rozprával to potulný Šemita a prisahal, že také beštie videl po tisícoch v krajine Hyrkánovcov. Lenže všetci ľudia vedeli, čo za klamári Šemiti sú. V každom prípade, v Zamore žiadne slony neboli.

Trblietavá veža sa mrazivo týčila ku hviezdám. V slnečnom svetle sa ligotala tak žiarivo, že len málokto zniesol jej jas a ľudia tvrdili, že je postavená zo striebra. Bol to okrúhly, štíhly a dokonalý valec, vysoký stopäťdesiat stôp a jeho okraj, osádzaný drahokamami, sa vo svetle hviezd jagal. Veža stála medzi vlniacimi sa exotickými stromami záhrady, umiestnenej vysoko nad úroveň mesta. Záhradu ako obruč obopínal vysoký múr. Z vonkajšej strany ležala znížená časť záhrady, pás trávinatej plochy, ktorú rovnako ako tú vyššie chránil ďalší múr. Nesvietili tu žiadne svetlá a zdalo sa, že vo veži nie sú okná, aspoň nie nad úrovňou vnútornej hradby. Len diamanty, vysoko na vrchole veže, sa mrazivo trblietali vo svetle hviezd.

Na úpäti vonkajšieho múru rástli husté kríky. Cimmerican sa k nim prikradol,

postavil sa k prekážke a premeral si ju. Bolo to vysoko, ale dokázal by vyskočiť a zachytiť sa prstami okraja. Ak by to zvládol, prehupnúť sa cez múr by bolo detskou hračkou. Nepochyboval o tom, že by podobne prekonal aj vnútorný múr. Ale zaváhal pri pomyslení na všemožné nebezpečenstvá, ktoré tu vraj číhali. Tunajší ľudia mu pripadali čudní a tajomní, nepatrili k jeho druhu – nemal s nimi nič spoločné. Bližší mu boli západnejší Brythúnčania, Nemédania, Kothánci a Aquilončania, ktorých tajomné príbehy z dávnych dôb už poznal. Zamora a jej ľud bol starodávny a podľa toho, čo už zažil, bol aj veľmi zlý.

Pomyslel na Yaru, veľkňaza, ktorý v tejto veži, posiatej drahými kameňmi, vyvolával desivé kliatby a čary. Cimmeranovi sa zježili vlasy, keď si spomenul na príbeh, ktorý rozprávalo opité páža. Hovoril, ako sa Yara vysmial do tváre nepriateľskému princovi. Ako vystrčil diabolský žiariaci klenot pred seba, a z prekliateho drahokamu vystrelili oslepujúce lúče a pokryli princa. Ten iba skríkol, padol na zem, scvrkol sa na sčernetú hruď a tá sa zmenila na čierneho pavúka, ktorý divoko pobehoval po dlážke, až kým ho Yara nezašliapol.

Yara z čarovnej veže nevychádzal často, a keď vyšiel, tak len preto, aby uvrhol do záhuby ďalšieho človeka alebo aj celý národ. Zamorský kráľ sa ho bál viac ako smrti a denno-denne sa opíjal, pretože v triezvom stave by ten strach neuniesol. Yara bol prastarý a medzi ľuďmi sa povrávalo, že vďaka kryštálu, ktorý nazývali Srdce slona, bude žiť naveky. Možno to bol dôvod k podivnému názvu veže.

Cimmeran, zahľbený v myšlienkach, sa rýchlo prikrčil k stene. Niektorým odmeraným krokom prechádzal vonkajšou záhradou. Začul cinknutie ocele. Tak predsa len tu hliadkujú stráže. Cimmeran čakal. Predpokladal, že pôjde okolo pri ďalšej obchôdzke, ale tajomnou záhradou sa rozhostilo ticho.

Nakoniec ho premohla zvedavosť. Zľahka vyskočil, zachytil sa hrany steny a jednou rukou sa vymrštil hore. Lahol na široký vrch a starostlivo skúmal rozľahlý priestor pod sebou. Okrem dôkladne zastrihnutých kríkov obďaleč, pod vnútorným múrom, tu neboli žiadne vyššie rastliny. Svetlo hviezd dopadalo na udržiavaný trávnik a voľakde zurčala fontána.

Opatrne sa spustil do záhrady, vytasil meč a ostražito sa poobzeral. Bol napätý, presne ako každý tvor divočiny, ktorý sa ocitne v nechránenom priestore. Zľahka našľapoval pozdĺž steny, ukrývajúc sa v jej tieni, až sa dostal priamo proti miestu, kde rástli kroviny, ktoré si predtým obzeral. Zohnutý sa k nim rýchlo rozbehol cez pás svetla a takmer zakopol o telo ležiace na hranici porastu.

Rýchly pohľad doprava a doľava ho ubezpečil, že nablízku nie je žiadny